

WALTER HIRSCH, *Platons Weg zum Mythos*, έκδοτικός οίκος Walter De Gruyter, Berlin. New York 1971 σσ. XX/399, Ganzl. DM 68.

Τὸ ἀνωτέρω βιβλίον τοῦ νῦν καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ Παν/μίῳ τοῦ Κιέλου κ. W. Hirsch ἀποτελεῖ καρπὸν τῶν προσπαθειῶν τοῦ συγγραφέως ἀπὸ τοῦ 1961 μέχρι τοῦ 1965. Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὁ εἰρημένος μετὰ τῶν φοιτητῶν τοῦ φιλοσοφικοῦ αὐτοῦ φροντιστηρίου τοῦ Παν/μίου τῆς Κολωνίας ἡρμήνευε πλατωνικοὺς διαλόγους καὶ οὕτω ἀπετελέσθη ἡ παροῦσα μελέτη σχέσιν ἔχουσα πρὸς τὴν πορείαν τῆς πλατωνικῆς Σκέψεως, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ Μύθου. Αὕτη κατετέθη ἐν ἔτει 1967 ἐν τῷ Παν/μίῳ τῆς Κολωνίας ὡς διατριβὴ ἐπὶ ὕψησειᾳ (Habilitationsschrift).

Ὅντως ὁ Πλατωνικὸς Μῦθος δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐν ἓκ τῶν πλέον δυσ-επιλύτων προβλημάτων τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας, τοῦτο δὲ μαρτυρεῖ ἡ πολυάριθμος περὶ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος θέματος βιβλιογραφία.

Ἐπειτα ἡ ἔννοια τοῦ Πλατωνικοῦ Μύθου δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ διερευνηθῇ τελείως, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεύς, ἄνευ τοῦ φιλοσοφικοῦ ἔργου τοῦ Martin Heidegger (πρβ. W. Hirsch, «Platon und das Problem der Wahrheit» in *Durchblicke*, Martin Heidegger zum 80 Geburtstag, Festschrift Flm 1970 σ. 207 κ. ἐξῆς) διὰ τὸν ὅποιον οὗτος αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνην καὶ σεβασμὸν.

Πράγματι ὁ Πλατωνικὸς Μῦθος, ὡς ὁ Walter Willi ἀναγράφει ἐν *Versuch einer Grundlegung der platonischen Mythopoie*, Zürich 1925 (=προσπάθεια θεμελιώσεως τῆς πλατωνικῆς μυθοποιίας), ἐμφανίζει ἐξέλιξιν καὶ μεταλλαγὰς, ἀκριβῶς ὡς καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Νοῦς τοῦ φιλοσόφου. Τρία εἶναι οὕτως εἰπεῖν τὰ στάδια ἐξελίξεως τοῦ Πλατωνικοῦ Μύθου· ἐν πρώτοις ὁ Μῦθος σημαίνει Λόγον μὴ ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἶτα Λόγον ψευδῆ μὲν ἀλλὰ περικλείοντά πως σπέρματα ἀληθείας καὶ τέλος ὅτι ὁ Μῦθος ὑπέγκειται τοῦ Λόγου, ὅτι δηλαδὴ τὸ περιεχόμενον ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Μύθου ὑπέγκειται αὐτοῦ.

Θὰ ἡδύνατο νὰ παρατηρήσῃ τις ὅτι ἐν τοῖς πρώτοις ἔργοις τοῦ φιλοσόφου ὁ Λόγος καὶ ὁ Μῦθος συμπορεύονται, εἶτα ὁμως ὁ Μῦθος παρουσιάζεται ἐν τῷ τέλει τῶν διαλόγων καὶ τέλος πολλάκις ἐνδεδυμένος διὰ βαθυτάτου φιλοσοφικοῦ νοήματος (πρβ. Φαίδωνα καὶ Πολιτείαν κ.ἄ.).

Ἐπίσης θὰ ἔδει νὰ μνημονευθῶσιν ἐνταῦθα καὶ οἱ διὰ παραβολῶν Μῦθοι, οἵτινες σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὴν περὶ ἰδεῶν θεωρίαν τοῦ φιλοσόφου.

Τέλος αἱ Μῦθοι τῶν πλατωνικῶν «ἔργων» «Πολιτικός», «Τίμαιος» καὶ «Νομοί» ἐγκλείουσι τὴν ἔννοιαν τῆς φιλοσοφίας τῆς φύσεως καὶ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ πολιτισμοῦ.

Κέντρον, οὕτως εἰπεῖν, τῆς ἐργασίας ταύτης εἶναι ἡ μεθοδικὴ πορεία τῆς πλατωνικῆς Σκέψεως ἀπὸ τοῦ Μύθου εἰς τὸν Λόγον, ὡς καὶ ἡ ἀκριβῆς σημασιολογικὴ ἔρευνα τῶν Μύθων ἐν τοῖς πλατωνικοῖς διαλόγοις· τὰ μέχρι τοῦδε ἐξαχθέντα πορίσματα περὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ χαρακτῆρος τῶν πλατωνικῶν Μύθων ἀπὸ τῆς 19ης ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐξῆς προεξάρχοντος ἰδίᾳ τοῦ Ἑγέλου (ιδὲ G. W. F. Hegel, *Vorlesungen über die Geschichte der Philosophie*, 1 τόμος ἐν J. Hoffmei-

